

være med til at forlange, at Du skal taale en saadan Frettesættelse i en Sag, hvor jeg ikke kan se, at Du har overstredet Noget, som Du som Præst og alvorlig kristen Mand burde overholde. Og denne Mand er heller ikke bleven hørt; de Paagjældende vide ikke, hvorledes Sagen kan fremstilles fra hans Side. Derfor maa jeg som Medlem af hans Menighed sige, at vi maa følge ham, hvis han ikke vil tage imod denne Tilrettevisning. Deraf kan den ærede Kultusminister se, hvortil noget Saadant kan udvilde sig. De Folk, som slet ikke ønske at forlade den danske Folkekirke, kunne ved den ærede Ministers Fremgangsmaade blive drevne ud af Kirken. Thi naar han behandler denne Præst paa en saadan Maade, at han faar en Næsestyver, fordi han var til Stede ved denne Indvielse — ja det kan ikke nytte, at den ærede Minister rytter paa Hovedet, thi det er bekjendt, at Biskoppen i Aarhus har givet ham en Frettesættelse, eller hvad man nu vil kalde det — jeg kalder det paa min folkelige Maade for en Næsestyver —, da er det, jeg siger, at der se vi Følgerne. Vi, som ingenlunde ønske at komme udenfor Folkekirken, kunne paa denne Maade blive drevne ud af den. Jeg veed, at den ærede Minister har sagt og det endog med Pathos, at han for sit personlige Vedkommende lovede os, at han skulde aflevere den danske Folkekirke, som han havde modtaget den, men det forekommer mig umegtelig, at hvis han bliver ved paa den Maade, kan den gaa i Stumper og Stykker for ham alligevel. Jeg siger derfor, at naar det ærede Medlem fra Belle mente, at det var en beroligende Udtalelse, der var kommen fra Ministeren, saa kan det saamænd gjerne være, at hans Udtalelser her ere beroligende, men hans Handlinger have ikke været det. Jeg hører nu til den Slags Mennecker, som ere saa realistiske, at de se en hel Del paa, hvad der gjøres og handles, det veier ikke saa grumme Lidt. Og det kan ikke nytte at komme med kjønne Talermaader, naar der handles barst, thi saa synes jeg, at Handlingerne slaa de kjønne Ord ned. Jeg vil sige, at jeg er ingenlunde beroliget ved den Maade, hvorpaa den ærede Minister optræder, og jeg er ingenlunde beroliget ved, at han straffer og uddeler Frettesættelser, uden at han virkelig for Alvor søger at faae Sagen klarer ved at høre begge Parter. Vi have et godt, gammelt Ord her i Landet, som siger, at baade Guds Lov og Kongens Lov fordrer, at ikke Noget dømmes uhort, men det er ikke den ærede Kultusministers Skik, han bryder sig kun om at høre den ene Part. Sluttelig skal jeg gjøre den Bemærkning, at naar jeg var saa upar-

lamentarisk at afbryde den ærede Forespørger i hans andet Foredrag med at minde om, at Kirkeraadsmemberne fik 12 Kr. om Dagen, er det ganske naturligt for mig. Thi naar et Medlem af Kirkeraadet, og netop det juridiske Medlem af Kirkeraadet i Danmark, gjør sig til Specialitet at reise omkring og snakke om Rigsdagsmændenes 6 Kr., saa synes jeg, at det er paa Tide, naar dette Kirkeraad nævnes, at sige, at de faae 12 Kr. (En Stemme! Det er 20 Kr.) Naa, er det 20 Kr., jeg troede, det var 12. Jeg er ikke til Guds til nogeninde at lade mig træde ned, og naar dette Medlem af Kirkeraadet reiser ud og spiller med de 6 Kr., saa er det, jeg minder om, hvorledes disse prøviførste Kirkeraadsmemberer aflægges. Jeg har ikke det Mindste imod, at dette netop her kommer til at blive slaaet fast, fordi jeg synes, at det ligger under det almindelige Niveau at reise omkring med Sligt, og jeg skal ved mine Udtalelser bidrage til, at man kan faae dette ud af Debatten. Men kan man ikke faae dette ud af Debatten paa anden Maade end ved at dyppe dem i deres eget Fedt, saa er jeg med til det ogsaa. Derfor tillod jeg mig den uparlamentariske Afbrydelse af den ærede Forespørger. Dette er den ene Side af Sagen, men for mig er Hovedsagen den Maade, hvorpaa den ærede Minister billiger, at der faaes frem i Folkekirken i denne Sag, med dens Efterpil. Det ser jeg alt Andet end rolig paa, thi det udvikler sig mere og mere til, at Folkekirken mulig sprænges, og det kan jeg ikke ønske. Jeg tror, at det vil være uheldigt, baade paa den ene og paa den anden Maade.

Sansen (Svendborg Amts 2den Valgkreds): Det er kun for en ganske lille Bemærkning jeg har bedt om Ordet, en Hensætning til den ærede Minister. Det blev udtalt af den ærede Minister, at der maatte være Grændser, der ikke maa overskrides, han vilde ikke bestemme, hvori disse Grændser skulde bestaa, men han hævdede, at der maatte være saadanne Grændser. I den Opfattelse tror jeg, vi Alle ere enige. Men nu er da Spørgsmaalet det, om ikke den ærede Minister i dette Tilfælde har draget Grændser, som Ingen har anet vilde blive dragne her tillands. Jeg tror, at den Forhandling, vi her have haft, tilstrækkelig har godtgjort, at det er ganske nye Grændser, som Ministeren har sat, og dersom der i tidligere Tid f. Ex. i Begyndelsen af dette Aarhundrede havde været draget Grændser af samme Natur som dem, Ministeren nu har draget, kunde selv Luther ikke have været Præst i den danske Folkekirke, og en